

Tan in Tin bolnika

Tan in Tin nista bila do zdaj še nikoli resno bolna. Zobček ali pa trebušček jima je včasih ponagajal. Takoj sta mislila na smrt in hitro štela svoje grehe, ki pa niso bili tako veliki, da ne bi mogla naravnost v nebesa.

Bolezen pa ni izbirčna za svoje žrtve in tako si je najprej izbrala Tana, potem pa še Tina.

Bil je topel pomladanski dan. Kos je žvižgal kakor za stavo. Tan je potožil, da ga bole noge. Mamica mu je naglo zmerila vročino in toplomer je pokazal 38 C. Tan je moral v posteljo, čeprav se je branil na vse pretege. Kmalu so se prikazale Tanu po licih in prsih rdeče pikice. Mamico in očka je zaskrbelo. Prišla je gospa zdravnica, ki si je prav natanko ogledala bolnika. Po kratkem molku je dejala: »Ošpice!«

Resna bolezen pri otrocih. Tan je ležal in jadikoval. V šolo ni mogel, ne na vrt. Tin je stopical preplašen okoli njega.

Vročina je rasla. Tan je bil nestrpen. Pa je sedla mamica k njemu in rekla: »Tan, napadli so te bacili kakor Italijani Abesince.« Tan je bil zadovoljen. Njegova bela krvna telesca so bili Abesinci, bacili pa Italijani. To so se zaganjali Italijani vanj. Ves je bil pokrit z rdečico. Kdo bo zmagal? Italijani - bacili

ali Abesinci - njegova bela krvna telesca? Hud je bil boj, visoko vročino je kazal toplomer.

In kdo je zmagal? Seveda Abesinci. Tan je vstal, počasi oblezel sobo, potem vrt in nazadnje je spet veselo skakal med gredicami in se igral s sončnimi žarki skrivalnico.

Toda... zbolel je Tin. Ošpice... vročina. Sonce se je upiralo v okno in klicalo Tina. Tin se pa ni zmenil. Mamica je sedela pri njem. Risati mu je morala. Narisala je bolnega Tina v posteljici in pripisala pod sliko:

»Jaz sem medvedek Nikolaj,
pri Tinu spim,
se z njim igram, učim...
Ko sije pa na nebu mlaj,
se pod odejo skrijeva
in šale bijeva.
A veste pa kako?
Tako, da spiva prav lepo...«

Pa Tin ni bil zadovoljen s tem. Mamica mu je morala narisati njegovega medveda Nikolaja. Tudi pod to risbo je pripisala:

»Tin naš mali je bolan,
povprašuje: Kdaj bo spet
se prišel na sonce gret?
Pridi, pridi spet na vrt,
greda je cvetoči prt,
čakajo te cvetke, ptice, sonček zlat,
čaka mehka te pomlad!«

Tin je bil zadovoljen. Pritisnil je k sebi medvedka, pogledal na trobentice v vazi in rekel: »Ko bodo še pri meni zmagali Abesinci, bomo tekali po vrtu: Tan, ti medvedek in jaz...«

In tako je tudi bilo... Pomlad se je bohotila, po vrtu se je pa razlegal vrisk ozdravelih bolničkov.